

Daniëlle COLSOUL

Directeur Welzijnszorg

Vanuit een rechtvaardigheidsgevoel ging Daniëlle COLSOUL aan de slag in de sociale sector en maakte ze dertig jaar lang carrière bij de Christelijke Mutualiteiten. Inmiddels staat deze strijdvaardige dame al drie jaar aan het roer van Welzijnszorg, dat armoede en uitsluiting bestrijdt in Vlaanderen en Brussel, en tijdens de adventsperiode daarvoor onze steun vraagt.

‘Het visioen van een betere wereld voor iedereen stuwt me voort’

Ilse VAN HALST

Drie jaar geleden stond Daniëlle COLSOUL voor een moeilijke beslissing, toen haar terloops werd gevraagd zich kandidaat te stellen voor de vacature van directeur van Welzijnszorg. „Ik liet een lange loopbaan bij de Christelijke Mutualiteiten achter me, ik wilde net ook wat gas terugnemen, om meer vrije tijd te hebben. Als directeur van Welzijnszorg kon ik dat vergeten.” Toch was de beslissing snel genomen. „Eenvoudigweg omdat mijn hart hier ligt.”

–Hoe verloor u uw hart aan Welzijnszorg? Lag u als kind al wakker van de onrechtvaardigheid in de wereld?

Mijn ouders namen me al vroeg mee naar de vastenacties van Broederlijk Delen. Zo werd ik me er al vlug van bewust dat er mensen zijn die het minder goed hebben. Mijn studies aan de sociale school, en dan vooral de lessen over rechtvaardige economie, gaven me een tweede impuls.

Intussen engageerde ik me, samen met mijn man, in onze parochie in Tienen. Zo duikelde ik in de werkgroep Broederlijk Delen en Welzijnszorg van ons dekenaat.

–Ondanks de vele jaren strijd tegen armoede neemt die toe. Maakt dat u moedeloos?

Die strijd blijft de moeite waard. Ook al zie je niet meteen resultaat. Als christen geloof ik ook, tegen beter weten in, dat het goed zal komen met de mensen en dat we armoede uiteindelijk de wereld uit zullen helpen. Dat visioen van een betere wereld stuwt me voort.

Bovendien realiseerde Welzijnszorg de voorbije jaren wel degelijk iets. Samen met andere organisaties stonden we aan de wieg van het bestaansminimum. Voor het eerst in de geschiedenis hebben we een coördinerend minister voor armoedebestrijding op Vlaams en federaal vlak.

Tegelijk spelen er in de wereldeconomie krachten die ons soms enkele passen terug slaan. Daarom moeten we structureel werken. Daarom blijft politiek lobbywerk nodig en moeten we het grote publiek blijven bespelen met campagnes die het onrecht aanklagen. Daarnaast richten we ons steeds meer op andere pistes. Zo proberen we in christelijke organisaties en bewegingen een denkproces op gang te brengen. Hoe het komt dat arme mensen ons niet bereiken of wij hen niet? Dat zet hen aan om concreet werk te maken van toegankelijkheid voor deze groepen.

Daniëlle Colsoul wil zelf haar steentje bijdragen tot een wereld zonder armoede en uitsluiting. © Herman Ricour

–Welzijnszorg voert campagne in de adventsperiode. Hoe belangrijk is die christelijke verankering nog?

Dat visioen van een betere wereld en de hoopvolle boodschap van Kerstmis blijven een belangrijke meerwaarde. Dit jaar merk je bovendien in de lezingen dat dit visioen er niet vanzelf komt, maar dat wij, mensen, er iets aan moeten doen. Mooi toch?

„Je kunt je door je frustratie laten verlammen, maar je kunt er ook extra kracht uit putten”

Maar we kunnen niet ontkennen dat de groep waarop we vanuit die christelijke traditie een beroep kunnen doen, steeds kleiner wordt. Om ons doel te bereiken, zullen we meer moeten samenwerken met anderen, die niet in deze traditie staan of willen staan. Dat creëert soms een spanningsveld. Wij kiezen er uitdrukkelijk voor om te blij-

ven werken vanuit de christelijke traditie, maar ons daar niet in op te sluiten en open te blijven staan voor andersdenkenden. Dat betekent dat je uit onze affiche bijvoorbeeld niet kunt afleiden dat onze campagne zich ontvouwt tijdens de advent. Elk jaar opnieuw is het zoeken bij het ontwikkelen van ons materiaal. Hoe onze identiteit helder houden, wetend dat je er toch reactie op krijgt? Begin dit jaar planden we een actie in enkele stations. Meestal mogen organisaties voor het goede doel dat gratis doen. We kregen geen toelating, omdat we niet neutraal waren.

–Hoe moeilijk is het solidariteit te creëren met de armen in een samenleving die steeds meer individualistisch wordt?

In de strijd tegen armoede is het sociale weefsel erg belangrijk. Op de startavonden van onze campagne viel het me op dat partners die voor het eerst met ons samenwerken, verwonderd zijn, omdat we zo veel mensen weten te mobiliseren. Opvallend is ook dat heel wat jonge mensen warm lopen voor dit soort engagement en voor een organisatie als Welzijnszorg die toch niet hip is. Dat stelt me gerust voor de toekomst.

Wat me wel zorgen baart, is dat almaar meer mensen vraagtekens plaatsen bij de systemen van de sociale zekerheid. Valt die vangnet weg, dan belanden we in Amerikaanse toestanden: ieder voor zich... Het wordt steeds moeilijker dit duidelijk te maken, vooral aan wie het zelf goed heeft. De cruciale vraag is hoe bereid je bent als individu om bij te dragen tot een sociaal systeem, terwijl je weet dat je er zelf nooit van zult genieten. Almaar meer mensen zijn daartoe niet bereid. Dat begrijp ik niet. Ze zouden net blij moeten zijn, dat ze niet ziek of werkloos zijn en dus niet moeten genieten van dat systeem.

–U bestrijdt armoede, maar wordt er elke dag opnieuw mee geconfronteerd. Hoe erg is dat?

Dat doet pijn, maar dat maakt net dat we als organisatie bescheiden blijven, dat we partners zoeken om samen sterker te staan en dat we ervoor blijven gaan. Je kunt je door je frustratie laten verlammen, maar je kunt uit het gevoel niet genoeg gedaan te hebben ook extra kracht putten om erin te vliegen. Geprikkeld door het visioen van een betere wereld, beschouw ik dat als een oproep om door te blijven gaan.